

Gazdag Géza

Köszöntő a Berde-serleggel a 2011. évi főtanácsi ülés közepén

Mottó:

„...szegény legény is hasznára lehet a társadalomnak, az emberségnek, nemzetének erős akarattal.” (Berde Mózsa végrendeletéből)

Főtisztelendő Püspök Úr, tisztelt főtanácsi tagok, kedves vendégek!

Izgatott vagyok, hisz nem mesterségem a szónoklás.

Izgatott vagyok, mert a szép beszéd hivatásbeli, szakavatott művelőinek ily népes serege előtt kell szólnom...

Izgatott vagyok, mert egy ereklyét tarthatok ma a kezemben és a Történelem érint meg midőn emlékét idézem Berde Mózsának az „unitárius jóltevők fejedelmének”. Azt is mondhatnánk „soha jobbkor” nem hívhatnánk segítségül szellemiségét annak, aki életművét, vagyonát a közösségnek, az unitárius egyháznak, az ifúság oktatása és támogatása által a hitközösség és nemzet felemelkedésének szentelte. Hagyatékának része nem csak a vagyona hanem az egész életpályája, mely példázza a többrevagyás, előrejutás mindenkori emberi törekvését, ám mindezt nem a maga, hanem közössége javára. A történelem ma szinte tükörként tartja elénk az Ő áldozatkészségét, hitét, jövőbe vetett bizalmát.

Ma sok szó esett az iskolákról, sokan vannak, akik azt hiszik, nem vagyunk képesek fenntartani iskoláinkat. A történelem pedig már a leckét feladta nekünk: ha állami tulajdonú az iskola, akkor egyik pillanatról a másikra, egy tollvonással el lehet tőlünk venni az unitárius oktatás lehetőségét. Tehát ma újra nagy kérdés az iskolaügy. Nagy kérdés az, hogy azt, amit hittel, áldozattal építettek századok során, amiért nem volt drága egy egész vagyon, egy egész élet munkája, ma megőrizzük-e, tovább álmodjuk-e, jövőt kovácsolunk-e belőle, vagy elveszítjük a rideg számok, számítások, szabályozások tömkelegében, és megijedünk a nagy kihívás előtt. Bevallom, én sokszor megriadok. Ilyenkor, most is, jó lenne, ha itt lenne közöttünk Berde Mózsa. Vagy egy Berde Mózsa, aki egy nagylelkű tettel megoldaná helyettünk súlyos gondunkat, és akire majd évek múltán kényelmesen, ünnepélyesen emlékezhetnénk. De így magunkban...? Nekünk nincs nagy vagyonunk. Berde Mózsának könnyű volt: tehetsége, befolyása, gazdagsága volt,

mondhatjuk. De tegyük hozzá azt is, hogy nem ingyen kapta, vagyonáért, tekintélyéért, tudásáért megdolgozott. Nekünk most sokkal nehezebb lenne? Minket jobban felőrölnének a mindennapok, kevesebb időnk volna merészet álmodni, nincs erőnk vagy talán nem is akarunk már másokért is tenni? Ma nem lehetünk hősök?! Ma nincsenek nagy pártfogók, nagy vezetők?

Nemrég zárult le a tavaszi ünnepkör. Nagypénteken megtörtént a tragédia, Jézus meghalt és a tanítványok mester nélkül, támasz nélkül maradtak. Bizonytalanok voltak. Az ígéretek ellenére bátortalanok, mondhatnánk: kishitűek. Nem merték talán elhinni, elfogadni, hogy Isten rájuk bízta a feladatot, a folytatást, hogy Isten számára mindenki értékes, mindenkinek megvan a maga szerepe és feladata, és ehhez tehetséget és erőt ad a mi Atyánk. Ő mindenkor beváltja az ígérését. Pünkösdkor mindez nyilvánvalóvá vált. Ez minden Pünkösdkor nyilvánvalóvá válik. Ha csak egy kicsit is odafigyelünk, ez MINDENNAP nyilvánvalóvá válik. És akkor én nem mondhatom magamnak, hogy úgylis csekélység, amit megtehetek, inkább tegye meg helyettem más. Vagy nem várhatok újabb Berde Mózsákra, csodákra...

Igaz, legtöbben nem vagyunk olyan gazdagok, hogy iskolákat tudjunk felépíteni. A napi 200 cipót sem tudjuk felajánlani. De sokan vagyunk, akik egy negyed, egy fél, egy egész cipót odaadhatunk. Lehet hogy ez is vagyonunk tetemes része, de a jó Isten adja hozzá a hitet, Berde Mózsá példája a biztatást, hogy érdemes.

Ezzel a hittel ürítem e serleget mindnyájunk egészségére, egyházunk jövőjére!